

Putkis 0132

**Yön
Kadut**

Yön Kadut

Putkis 0132

Yön Kadut

© 2026 Putkis 0132

Teksti ja kuvat: Putkis 0132

putkis0132@gmail.com

Kustantaja: BoD · Books on Demand,
Mannerheimintie 12 B, 00100 Helsinki,
bod@bod.fi

Kirjapaino: Libri Plureos GmbH,
Friedensallee 273, 22763 Hampuri, Saksa

Nimikkeen automaattinen analysointi tietojen, erityisesti mallien, trendien ja korrelaatioiden, saamiseksi tekijänoikeuslain 13b § ("tekstin- ja tiedonlouhinta") mukaisesti on kielletty.

ISBN: **978-952-80-5392-7**

Alkusanat	7
Esipuhe	9
Uuden edessä	11
Putoavat lehdet, kadonneet ystävät	17
Sinne missä enkelit eivät lennä	19
Tanssiva nainen	25
Tyttö kaiteella	31
Putkis sikariportaassa	34
Kiitos kaukaisuuteen	42
Laulavat naiset.....	54
Räpsyripset	58
Musiikkia kadunkulmassa.....	63
No en minä ehdi, pieni joulutarina.....	69
Hiekkahoitoon siirtyneet	73
Vapaana vangittu	75
Iso Mies	77
Talven kylmä.....	82
Rautainen tapaus.....	86
Titanikin porukka.....	90
Kadonnut kortti	104
Lierihattuinen mies.....	108

Kompurointia.....	117
Sydän-risti.....	124
Tummasilmäinen Neito	129
Kaksikymmentäkaksi helmeä	150
Nainen ja sukulaismies	154
Ihan tavallinen mies	163
Joskus, ihan yllättäen	166
Tarina kutsukortista.....	168
Suutelijä	189
Vain yhdelle ihmiselle.....	195
Kielillä puhumista ja kaatuilua.....	201
Pituus alle sataviisikyt	204
Uudet matkat astuvat kuvioon.....	209
Mahdollisuus tarjolla	213
Karaokeisäntä	217
Tanssi mun kanssa	222
Päähän ammuttu	230
Liekit veivät elämän.....	233
Yhden pisteen viesti	241
Luopuminen	247
Kiitokset.....	256

Alkusanat

Tämä kirja on Putkiksen toinen teos. Ensimmäinen kirja kertoo hänen selviytymistarinansa alkoholismien kahleista taivaalliseen vapauteen.

Raitistumisen myötä kirjoittaminen astui osaksi uutta elämää. Ajatuksien kirkastuttua kirkastusaineiden summentavasta vaikutuksesta, alkoi vuosikymmenien patoutuneet tunteet nousta pintaan. Syntyi halu kertoa tarinaa elämästä sen moninaisissa väreissä.

Putkiksen tyyliin kuuluu toisen ihmisen vilpitön kunnioittaminen, johon tässä kirjassa väistämättä törmää. Putkis edustaa nykyisin sitä, jonka kaltainen haluaisin olla, mutta koska olen vain minä, en häneen tasolleen yllä.

Ihminen nimimerkin takana, kirjoittaja, on reilusti yli viisikymppinen mies. Konepajan kasvatti, kahden lapsen isä ja avopuoliso.

Elämässä tapahtuu hyviä ja huonoja asioita. Putkis tekee vain hyviä asioita, minä olen tehnyt niitä toisiakin. Kerrottakoon elämästä siis pääasiallisesti Putkiksen silmin nähtynä.

Miksi sitten nimimerkki, joka hylkää osan lukijoista jo pelkällä olemassaolollaan?

Nimimerkistä saanen kiittää osittain nettiystäväni Juulias. Hän ei tosin tiennyt kutsuessaan minua ensimmäisen kerran nimellä Putkis, että tuo nimi tulisi olemaan kirjailijanimeni. Hän olisi varmuudella valinnut tuolloin jonkin toisen siromman nimen. Toisaalta, eihän oikeastaan ole edes oleellista kuka minä olen, vaan se mitä minä kirjoitan.

Numerokoodi, joka kirjailijan sukunimeä edustaa, löytyi erään lasisen pullon etiketistä.

Tämän kirjan matkassa kulkekoon
sydämellisyys ja hyvät ajatukset.

Ystävällisesti,

Putkis 0132

Esipuhe

Päivät, jotka kuljemme kotikaupungin kaduilla ovat aurinkoisia tai pilvisiä, tuulisia tai tyyniä. Aurinkoisina kesäpäivinä lämpö hohtaa kadulta ja taivaan kirkkaus sokaisee silmämme. Nautimme lämmöstä ja tunnemme, kuinka elämä kulkee jokaisessa askeleessa.

Päivät, joina pilvet hiipivät taivaanrannasta, kulkevat ylitsemme ja tuovat viilentävät varjonsa, silloin kun tuuli tarttuu kadun pintaan, nostaa se sieltä ylös edellispäivän kuolleen pölyn. Tuo pöly saa meidät aivastamaan ja köhimään. Kaivamaan nenäliinan esiin ja niistämään, päästäksemme eroon epämiellyttävästä tunkeilijasta.

Mitä tuo pöly voisikaan kertoa, jos sen kanssa voisimme hetken menneessä kulkea? Siirtyisimme päivän kirkkaudesta yön pimeyteen, samoille kaduille, eri aikaan.

Kirjassa kerrotut tarinat eivät sanatarkasti ole yhtäpitäviä todellisen elämän ja tapahtumien kanssa. Tunteet niiden taustalla ovat kuitenkin aitoja.

Sydämellinen kiitos jokaiselle ihmiselle, joka tämän kirjan tarinoihin on päätenyt. Kiitos myös kaikille niille, joista en ole tässä kirjassa voinut kirjoittaa, mutta jotka ovat kanssani yön kaduilla matkanneet.

Uuden edessä

Vesiletku kiemurteli villisti pihanurmikolla lakais-
ten sivuun syksyn kellastuneita lehtiä. Astelin taka-
pihalle pesuämpärin kera. Pyydystin vesiletkun ja
aloin huuhdella auton rapaisia kylkiä. Savikokkareet
putoilivat lätsähtäen nurmikolle. Muutamat kokka-
reet halkesivat pölläyttäen kuivan henkäyksensä,
ennen kuin vesi sammutti niidenkin eloisuuden. Kat-
selin mietteissäni, kuinka vesi hajotti kokkareet ja
kuljetti ne maan rakosiin. Vaikka vesi poisti näkyvät
kokkareet, tiesin, ettei se kuitenkaan yksin voisi puh-
distaa kaikkea. Tartuin pesuämpäriin ja saippuoin
auton pesusienellä. Hankasin huolella jokaisen koh-
dan, maalipinnat, ikkunat ja peilit. Vanteet saivat lo-
pun pesuveden. Puhtaalla vedellä vielä huuhdoin
pois loputkin muistot menneiden päivien matkoista.
Auton sisätilat olin jo edellispäivänä pessyt. Muuta-
massa penkissä oli vielä kosteita kohtia, nekin kyllä
ennen iltaa kuivuisivat. Autossa tuoksui hyvälle,
puhtaalle. Auton olin tyhjentänyt kaikesta ylimääräi-
sestä roinasta ennen pesua. Autoni ovat usein olleet
lähinnä kaatopaikkaa muistuttavia, nyt tahdoin kai-
kesta ylimääräisestä eroon. Pysäköintikiekko ja
muutama pikkutavara sai jäädä, loput roinat jäivät
koristamaan autotallin hyllyjä.

Katselin auton tyhjää kojelautaa ja sain idean laittaa sille pienen kokoelman valkoisia kiviä. En oikein tiedä, mistä moinen idea päähäni tuli, mutta se tuntui jotenkin luonnolliselta. Autoni loisti niin upeana kuin kaksikymmentä vuotta vanha auto voi loistaa.

Saunan kiuas napsui ja tuli hulmusi pesässä. Pesin auton siivouksessa käytetyt pyyhkeet ja ämpärit ennen kuin itse siirryin saunan löylyihin. Tahdoin myös itse puhdistautua iltaa varten. Olla arvokkaana siinä tehtävässä, johon olin matkalla. Kuka minut lähetti ja mikä olisi tehtäväni, sitä yritin selvittää itselleni.

Saunomisen jälkeen keräilin puhtaat vaatteet narulta mukaani ja siirryin asuntooni. Tunsin jännityksen kasvavan. Tuttu pelon tunne hiipi mieleeni.

Epäroin.

Laitoin musiikin soimaan, se antoi hieman voimaa horjuvaan mieleeni. Silittäessäni kauluspaitaa, muistelin menneitä vuosia. Niitä aikoja, kun olin kulkenut kaupungin kapakoissa ja kaduilla. Kuinka olin väsähtänyt puistonpenkille tai pubin vessan koppiin. Nukkunut avuttomana ja suojattomana taivasalla, vaikka minulla oli koti, johon mennä ja jossa minua aina odotettiin. Miksi olin kulkenut sellaista tietä, mikä sen kaiken tarkoitus oli? Vai oliko se vain pahuutta, jota kannoin tuolloin mukani?

Pukeutuessani huomasin käteni vapisevan. Ottaessani autonavaimia pöydältä, tutut sanat tulivat mieleeni:

Pelkään, mutta en pakene.

En siis voisi perääntyä. Olin päättänyt mennä erään kirkon tilaisuuteen, vaikka pelkäsin, oli sisälläni voimakas tunne, joka ajoi minua eteenpäin. Kirkkoon oli puolentunnin ajomatka. Pohdin, kuinka saisin rohkeutta astua tuntemattomaan maailmaan. Mitä minulla olisi kerrottavaa? Keitä kohtaisin. Saavuin kirkon pihaan, kun ilta alkoi jo tummua. Pysäköin auton hieman sivummalle. Jäin katselemaan kuinka ihmisiä saapui paikalle. Useimmat tulivat autokyydein, jotkut polkupyörällä tai kävellen. Istuin autossa ja jähmetyin. Ihmiset eivät voineet nähdä autoni sisälle. Olin siis turvassa katseilta. Sain aikaa ajatella. Kuuntelin musiikkia ja keräsin rohkeutta. Kovin vaikeaa se kuitenkin oli.

Viimein nousin autosta ja kuljin kirkon pihamaalte. Yllättäen eräs puolittutu saapui myös tuohon tilaisuuteen. Hänen varjossaan pääsin mukavan huomaamattomasti sisälle ja pikaisesti puikkelehdin ihmisten välistä penkkiin istumaan. Olin voittanut pelkoni, no jokin hieman avitti. Istuin kuitenkin

penkkiriville yksin ja se sopikin minulle oikein mainiosti.

Seurasin illan ohjelmaa uteliaana, sillä enhän tuollaisissa tilaisuuksissa ollut aiemmin juurikaan ollut. Lyhyen avauspuheen jälkeen kuunneltiin lauluesityksiä ja tunnelma hieman vapautui. Uskaltauduin jopa riisumaan takkini, enhän enää kokenut tarvetta pikaiseen poistumiseen. Lauluesityksien jälkeen yleisön eteen asteli pitkä hoikka mies. Hän tervehti meitä ystävällisesti ja alkoi puhumaan siitä, kuinka Jumala pitää meistä huolen.

”Vaikka kulkisimme maailman ääriin, vaeltaisimme yksin erämaan halki tai astelisimme vuorilla, Hän kulkee kanssamme, myös yön pimeillä kaduilla.”

Sain aivan kuin sähköiskun noista sanoista. Minähän olen vaeltanut yksin monet erämaat ja vuoristot. Yölliset kadutkin olivat tutuksi tulleet.

Miljoonat askeleet ovat kuljettaneet minua aina eteenpäin. Loputtomalta tuntuva voima on myös kerran kuljettanut minua Santiago de Compostelan vaelluksella. Sama voima on nostanut jalkani askeltamaan pohjolan korkeimmille vuorille. Sama voima on nostanut minut paholaisenkuilusta, pimeyden poluilta.

Vaivuin taas mietteisiini.

Olin todellakin saanut kulkea suuren voiman johdattamana jo muutamia vuosia. Vaikka vaelsin yksin, en ollut yksinäinen. Matkoillani kulki aina mukana muutakin kuin rinkka, teltta ja kahvipannu. Vaellukset aloitin elämäni suuren muutoksen jälkeen, olin tuohon hetkeen asti kulkenut elämän suuressa vuoristossa. Vaellus oli raskasta ja vaarallista, kuljinhan silloin aivan yksin, tosin vain alamäkeen.

Mies puhui ja seurasin hänen esiintymistään. Kasvojen ilmeet ja käsien liikkeet elävöittivät puheen. Välillä hän kaappasi mikrofonin käteensä ja vaelteli kevein askelin. Asteli lavan reunalle ja kumartui yleisönsä ylle kuin suojeluenkeli. Tuntui todella hienolta katsella ja kuunnella tuollaista itsevarmuutta. Suuri yleisö seurasi hänen esitystään. Puheensa hän päätti asiaan kuuluvasti lyhyeen rukoukseen.

Siirryin kahvipöydän antimien eteen. En reagoinut juurikaan ympärillä oleviin ihmisiin. Istuin yksin pöytään, mutta hetkessä se jo täyttyi minulle tunte mattomista ihmisistä. Vastailin lyhytsanaisesti kysymyksiin, kuka olen ja mistä tulen. Yritin kohteliaasti keskittyä ympärilläni käytävään keskusteluun, mutta se oli kuitenkin mahdotonta. Kiitin kahvista ja poistu in pöytäseurueesta. Siirryin kauemmaksi kirkon penkkiin istumaan. Tiesin, ettei kukaan tulisi enää

minua häiritsemään. Ihmiset ymmärsivät, että halusin olla yksin ja ajatella omia asioitani aivan rauhassa.

Ympärillä olevat ihmiset olivat minulle tuntemattomia. Vain yksi ihminen oli aiemmasta elämästäni tuttu, eikä hänkään enää paikalla ollut. Ystävät, joita minulla oli, eivät jakaneet uuden elämäni arvoja. Monet heistä jatkoivat edelleen sitä railakasta elämää, jota olin itsekin vuosikymmenet viettänyt. Muutamat olivat raitistuneet ja kadonneet elämän pyörteisiin. Niitäkin kavereitani muistelin tuossa hetkessä, jotka olivat matkanneet jo hiekkahoitoon. Se on hoitomuoto, joka lopulta raitistaa sitkeimmänkin juopottelijan. Tunsin ikävää ja ahdistusta. Puin takin ylleni ja poistuin kirkosta.

Yön Kadut on jatkoa kirjalle Pelkään mutta en pakene.

Elämänmuutoksen jälkeen Putkis kääntää katseensa takaisin katujen todellisuuteen. Häntä kehoitetaan unohtamaan entiset ystävänsä ja kulkemaan helpompaa, Pyhää polkua, kauaksi pahalaisen kastemaljoista. Hän ei voi kuitenkaan kääntää selkäänsä heille, jotka horjuvat yhä pikkukaupungin kaduilla. Kun ystäviä alkaa ilmestyä hautausmaan hiekkakentille "hiekkahoitoon", kuten päihteiden käyttäjien keskuudessa tuo asia ilmaistaan, Putkis ymmärtää viimein, mikä on hänen elämänsä tarkoitus.

Eräänä syksyisenä iltana palattuaan kirkosta, hän ei lähde kotiin, vaan suuntaa paikalliseen pubiin. Silloin tapahtuu käänne. Kohtaamisia, jotka muuttavat elämän suunnan jälleen kerran. Useat pubin asiakkaat törmäävät mieheen, joka ei häpeä kertoa tarinaansa, eikä häpeä kertoa siitä voimasta, joka muutti hänen elämänsä. Viikko toisensa jälkeen hän palaa pubiin, istuu ihmisten keskellä ja kuuntelee heidän tarinoitaan sekä murheitaan. Illan päättyessä pöytää jää koristamaan pahalaisen kastemaljojen kihlajaisrenkaat ja kasa rypistyneitä nenäliinoja.

Valomerkin jälkeen villi elämä kaduilla alkaa. Putkis seuraa yöllistä menoa ja poimii väsyneitä kulkijoita autonsa kyytiin. Matkan hinta on pituudesta riippumatta aina sama:

Kyyti ei maksa mitään, mutta Putkis valitsee musiikin! Mitä kantaa mukanaan tuo musiikki, joka riisuu ihmisen kylmän haarniskan ja saa ihmisen avautumaan ja pohtimaan elämän tarkoitusta?

Musiikki ja auton harmoninen tunnelma vuodattaa tuhannet kyynelleet yön pimeydessä.

Kirja perustuu tositarinoihin.

